

LIGKISTESNEDKERENS JUL

Snedker Madsen lod sin hånd glide hen over låget på den kiste han havde arbejdet på siden mandag morgen. Flot arbejde, sagde han veltilfreds til sig selv.
Der er ikke mange som har den faglige stolthed mere, som jeg har.
Han gav sig – halvvejs i tanker – til at pille de splinter ud, som han lige havde fået i hånden.
Der er snart nok til at tænde op i kakkelovnen! Tænkte han.
Han tog låget af kisten, og stillede det op af væggen.
Så står vi op din dovenkrop! Råbte han ned i kisten, ferien er forbi.
Manden som lå i kisten åbnede forskrækket øjnene.
Han satte sig op i kisten, og undertrykte en gaben.
Hvorfor fanden er det altid mig, der skal ligge i den skide kiste? Spurgte han.
Det har jeg fortalt dig tusinde gange! Sagde Snedker Madsen.
Det er fordi du har målene for en normaldansker.
Jeg kan da for fanden ikke lave en kiste, hvis ikke, jeg har noget at gå efter.
Var der så bare noget lys i kisten, så kunne jeg læse en bog! Sagde manden.
Jeg har lige lånt "Levende begravet" på biblioteket, og den lyder spændende.
Det er godt med dig Seby! Sagde Madsen, du skal aldeles ikke læse i arbejdstiden.
Nu må vi håbe, at folk foræder sig til jul, da der ikke er mange ordrer inde! Sagde han, men her har du lidt julegratiale. Han overrakte Seby en lottokupon. Man ved jo aldrig! Sagde han.

Møgvej! Sagde han til sig selv, da han låste værkstedet af.
Himmel og jord stod i et. Det sneede kraftigt og der var begyndt, at danne sig driver.
Han tog sækken med splinter på nakken og begav sig hjemad.
Han bankede omhyggeligt sneen af sine træsko inden han gik ind.
Han kendte udmærket sin kones temperament.
Han var ikke decideret bange for hende, men han havde fandme respekt.
Hun havde en ualmindelig prober næve, og han havde et helvedes besvær med at overbevise Seby om, at han var løbet ind i en dør. En dør! Havde Seby sagt, det må da have været en dobbeltdør, sådan som du ser ud. Et øjeblik efter så Seby ligesådan ud.
Han gik ud i køkkenet hvor han vidste, at hun ville sidde med en kande kaffe.
Hunden "Trofast" rejste sig langsomt fra sin kurv, skød ryg, og gabte inderligt, inden den luntede hen til Madsen for, at få sit klap på hovedet, hvorefter den luntede tilbage til sin kurv.
Det var fandme på tide! Sagde fru Madsen, jeg er hundesulten.
Trofast spidsede sine ører. Jeg håber ikke, at det er mig hun har i tankerne! Tænkte den.

Madsen fandt flæskestegen frem fra køleskabet, kastede et par håndfulde salt på, og smed den ind i ovnen. Han kiggede på sit ur. Et par timer, så er den klar! Tænkte han.
Hvad har du så lavet i dag skat? Spurgte han. Han dukkede automatisk hovedet.
Han vidste aldrig hvad han kunne vente sig, fra den kant.
Hvad fanden tror du! Sagde hun, er det ikke juleaften? Jeg har selvfølgelig pyntet juletræ.
Madsen kiggede sig omkring. Han kunne ikke se noget juletræ.
Endelig fik han øje på et lille juletræ i en urtepotte på sofabordet. På omkring 20 cm.
Det eneste pynt der var på, var en lille forkølet stjerne i toppen.
Jeg kunne ikke finde det skide julepynt i drag – kisten oppe på loftet! Sagde hun.
Altid skal man mistænkeliggøres! Råbte hun. Du tror ikke, at jeg laver en skid.

Hvis ikke, jeg var her, ville det hele sejle.
Og det var netop på søen han havde mødt hende i sin tid.
De havde begge to haft hyre på MS. Kista Dan der sejlede i fast rutefart til polarhavet.
Man er jo langt væk hjemmefra, og jae, sådan går det jo.
Jeg går lige med Trofast! Sagde han, hvis du har lyst, kan du jo dække bord.
Han dukkede igen hovedet og undgik lige netop, at få urtepotten med juletræet i hovedet.
Den knustes med en ubehagelig lyd mod dørkarmen.
Se nu hvad du har gjort! råbte hun. Jeg bestiller efterhånden ikke andet end at rydde op efter dig. Kom så trofast! Sagde han, vil du med far ud, og gå en tur.
Trofast var ikke helt vild i varmen med at komme ud i snestormen.
Til sidst måtte han sparke den i røven. Og så kom den ud.
Det var ikke fordi de skulle særligt langt, da de kun skulle hen på kirkegården.
Der var en lille bænk, som han kaldte sin egen.
Han sad snart mere på bænken end han sad derhjemme.
Der ligger Gårdmand Petersen og frue – begge to i mine kister, og der ligger Konsul Holm i en af mine luksus kister. Den model med egeløv og gesvejsninger. OSV OSV.
Dette kunne han få mange timer til at gå med.

Han børstede sneen af bænken og satte sig ned.
Han huskede tydeligt sidste sommer da det var allervarmest.
Et par gravere sad på kanten af en grav, og tørrede sveden af panden.
Halløjsa! Råbte han – i er måske lige oppe og få lidt frisk luft.
Da den ene af graverne, lovede ham et par på låget, fortrak han med Trofast.

Han blev siddende indtil han så, at Trofast sad og pustede lidt varme i forpoterne.
Kom så gamle dreng! Sagde han, vi må hellere komme hjem og skrælle nogle kartofler.
Stemningen var ikke just blevet bedre i den halve time han havde været væk.
Hun havde fundet den julesnaps frem, som han havde fået i julegave af Silvan.
Det var hende vel undt! Tænkte han – hun havde det ikke for nemt altid.
Hun havde trods alt også samlet juletræet op igen, og denne gang plantet det i sovseskålen.
Det var ikke så sært, at hun trængte til en lille hjertestyrkning oven på det.

En time senere sad de omkring hans veldækkede julebord.
Hun afslog rødvinen, da hun lige så godt kunne fortsætte med snapsen, som hun sagde.
Efter risengrøden tog han ud af bordet, og vaskede det hele op – mens han var varm.
Da han var færdig, gik han ud i brændeskuret for at hente julegaverne.
En til sin kone og en til Trofast. Trofast skulle ha' sin sædvanlige kat at lege med.
Værsgo skat! Sagde han. Hun pakkede gaven op med fingre der efterhånden var en anelse usikre. Hvad er det? Spurgte hun undrende. Det er Domkirken i Trondheim, limet sammen af splinter jeg har trukket ud af mine fingre! Sagde han.
Du er simpelthen den bedste mand en kone kan få! Sagde hun.
Jeg har selvfølgelig også en til dig. Hun hentede en lille flad pakke op fra udskæringen i sin kjole. Aha! Tænkte Madsen – det er garanteret en æske Cerutter. Det var det ikke.
Det var en lille æske stearinlys. Herligt tænkte han, det giver ekstra hygge i julen.
Ved du hvad Madsen! Sagde hun, jeg kan ikke mindes, at vi har haft sådan en hyggelig juleaften i al den tid vi har været gift. Det kan jeg heller ikke! Sagde Madsen.
Og så sænkede julefreden sig atter i det lille Ligkistesnedkerhjem.

